

Rudi Dutschke félreismert lázadása

2012 december 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az 1968-as berlini diáklázadás emblematikus alakja, a Német Szocialista Diákszövetség (SDS) karizmatikus vezetője, a Habermas által később „baloldali fasisztának” titulált Rudi Dutschke a nemzeti felszabadítás perspektívájában képzelte el a forradalmat,{...}

{...} derül ki egyebek mellett abból a beszélgetésből, amelyre Bernd Rabehl, Dutschke egykori harcostársa, a

német „parlamenten kívüli ellenzék” (APO) egyik teoretikusa és Alain de Benoist, a francia Új Jobboldal spiritus rectora között került sor a gondolatiskola elméleti orgánuma, az Éléments hasábjain. Az alábbiakban az eszmecsere legérdekesebb és leginkább gondolatébresztő részei következnek. (G.I.)

BERND REBEHL:(...) Dutschke, aki egy protestáns családhoz tartozott, már egészen fiatalon keresztényként határozta meg önmagát a Német Szocialista Egységpárt (az NDK állampártja – a ford. megj.) és a kommunista állam (az NDK – a ford. megj.) ifjúságának követeléseivel szemben. Ezért megakadályozták, hogy egyetemi tanulmányait a lipcsei Marx Károly Egyetemen folytathassa. Dutschke katonai szolgálatot sem volt hajlandó teljesíteni az egészen új „néphadsereg” kötelékeiben, mert nem akart részt venni egy „testvérgyilkos háborúban”, amely arra készítette volna, hogy nyugat-német katonákra lőjön.

(...)

A mi szemükben a megosztott, keleten bolsevizált vagy eloroszosított, nyugaton pedig a „kulturálisan idegen és távoli amerikai hatalomnak” alávetett német nép az (Engels által említett) „lerombolt népek” egyikét alkotta. A vereség és a megszállás után a németek már csak egy „gyarmati nép”, amelyet területe egyharmadától megfosztottak, vazallusi helyzetre kárhoztattak két blokk között, és amely mind keleten, mind nyugaton elvesztette minden jogát arra, hogy önmaga döntsön háborúról és békéről. Poroszországot szándékosan széttörték, hogy megsemmisítsék magának a „nemzeti újjászületésnek” az elvét.

A két Németországban bekövetkező forradalom eszméje számunkra igenis az Egyesült Államok és a Szovjetunió elleni „nemzeti felszabadító” harc jellegét öltötte magára, és ez a harc azoktól a felszabadító háborúktól függött, amelyek a világon mindenhol gyöngíthették ezt a két hatalmat. Meg voltunk róla győződve, hogy Amerika ki fog merülni a Vietnamban és Latin-Amerikában folytatott háborúiban, amelyek a vereségével fognak véget érni, és hogy a reformokra képtelen Szovjetunió az összeomlása felé halad. E két folyamat Németország felszabadítását és újraegyesítését is eredményezi.

Ezt a gondolatot Rudi Dutschke többször is kifejtette, nevezetesen prágai és budapesti látogatásait követően, amelyekre felesége társaságában kerített sort 1968 februárjában és márciusában, és amelyek során alkalma volt megvitatni egy „európai felszabadítási front” megalakításának a lehetőségét olyan disszidens marxistákkal, mint Adam Michnik és Lukács György.

(...)

De azt is hangsúlyozni kell, hogy Kelet és Nyugat között volt egy különbség. Hogy a német elitek elveszítsék minden önállósági képességüket, a nyugatiak jelszava így hangzott: „Hizlaljuk fel őket, hogy tehetetlenné tegyük

„ket”. A Szovjetunióban viszont a hidegháború kezdetétől, 1948-tól Sztálin a „nemzeti felszabadítást” tette a Szabad Németország Nemzeti Bizottság (Nationalkomitee Freies Deutschland) céljává. „A Hitlerék jönnek és mennek, de a német nép mindig meg fogja őrizni Európában a saját kulturális és történelmi jellegét”, mondta Sztálin, amivel azt akarta mondani, hogy a náci diktatúra, az egy dolog, Németország viszont egy másik dolog. Ugyanígy az **NDK** sohasem szűnt meg pereket indítani a volt náci funkcionáriusok és háborús bűnösök ellen, de **mindig visszautasította, hogy „kárpótlást” fizessen Izraelnek, mert ez egyet jelentett volna a kollektív bűnösség elismerésével**, amelynek az elvét egyértelműen elvetette. **A német történelmi hagyomány nagyságát nem lehet a náci bűnösökre redukálni. Egy egész népet bűnösnek tartani nemcsak erkölcstelen, hanem egy nagy hazugság és zsarolás is egyben.** Sztálin halála után soha senkinek nem jutott az eszébe, hogy az orosz népet hibáztassa a bűneiért. Egyetlen nép sem képes a túlélésre, ha bűnös népként mutatják be, és annak tekinti önmagát. Ez volt Rudi Dutschke véleménye is.

(...)

Disszidensekként tökéletesen tisztában voltunk azzal, hogy milyen kiterjedt az elnyomó apparátus mind az NDK-ban, mind az NSZK-ban. Tudván, hogy minden katonai ellenállás illuzórikus, mindig megelégedtünk a politikai akcióval a legalitás és az illegalitás szürke zónáiban. (...)

Az igazság az, hogy az SDS „Internacionalizmus” körében, ahol a nemzeti forradalmak és a nemzetközi forradalom dialektikájáról vitáztunk, Dutschke barátságot kötött Georg von Rauchal, Tommy Weissbeckerrel, Jan Carl Raspéval és Holger Meins filmrendezővel. Georg von Rauchot és kétségtelenül Weissbeckert is a nyugat-berlini „amerikai rendőrség” likvidálta máig felderítetlen körülmények között. (...)

Ilyen „likvidálásokat” gyakran végrehajtott a KGB, valamint az FBI és a CIA is.

(...)

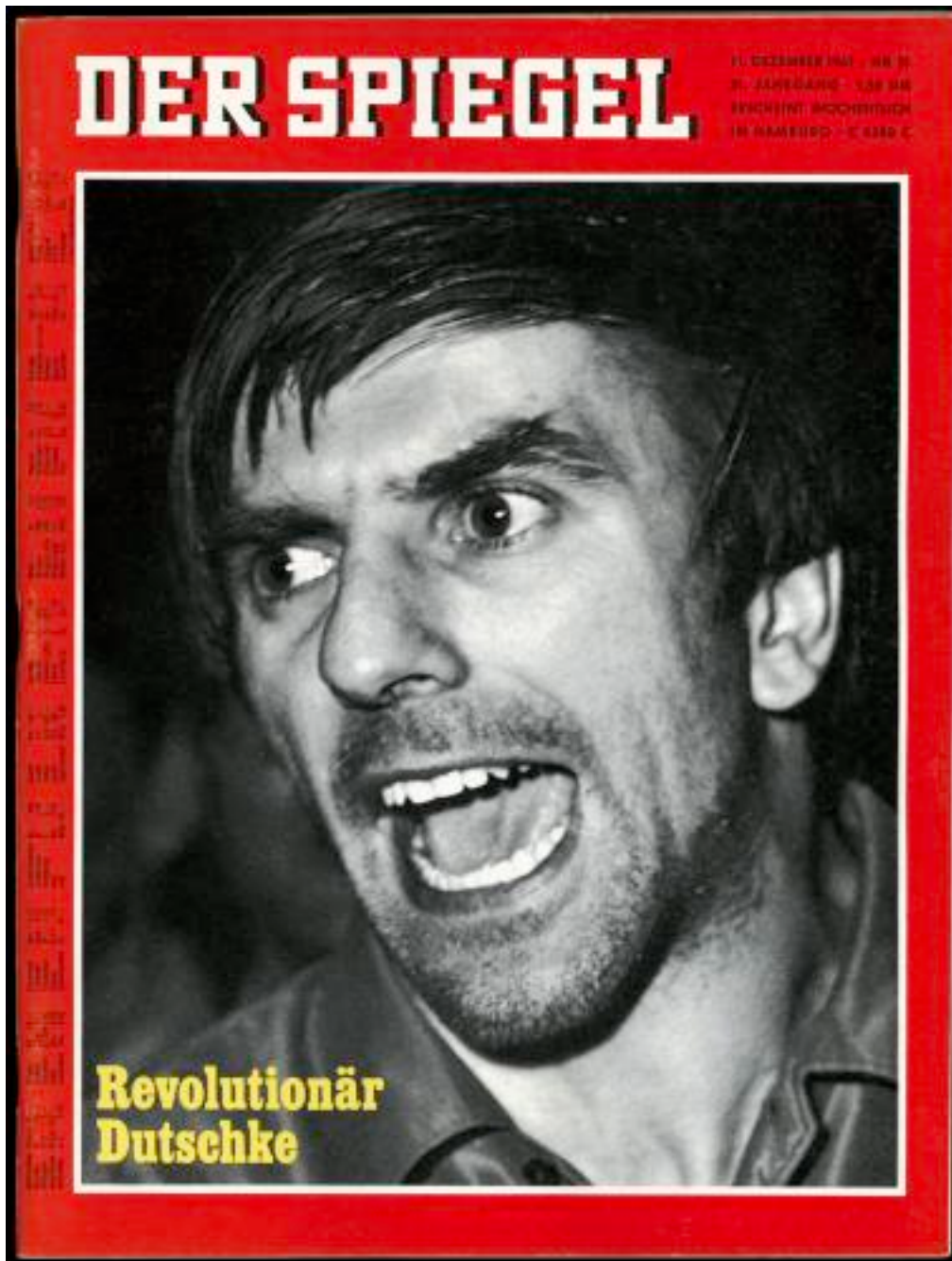
A parlamenten kívüli ellenzék és az SDS közötti szövetség 1968 után azonnal felbomlott a keleti és a nyugati titkosszolgálatok tevékenysége következtében...

(...) Dutschke megdöbbsent, amikor megtudta az APO és az SDS de facto feloszlását, és amikor azt látta, hogy a helyükbe olyan marxista-leninista csoportok léptek, amelyek látszólag minden elfelejtettek a társadalmi emancipáció és a nemzeti felszabadítás követelményeiből, amelyekre mi törekedtünk. Lehetségesnek vélte tehát létrehozni egy új pártot az APO, az SDS, a CDU volt tagjaiból és a környezetvédő báziscsoportokhoz tartozó személyekből. Mindenképpen ellenzett minden hierarchikus típusú szervezeti formát, hogy elkerülhető legyen a pártrendszer korrumpálása. Számára a „parancsoló megbízatás” (imperatív mandátum) tűnt a legjobb módszernek ahhoz, hogy szakítani lehessen a hivatásos politikusok karrierizmusával. Továbbra is remélte, hogy egy keleten kitörő forradalom lehetővé fogja tenni a német újraegyesítést, amely együtt fog járni a nyugatiak által kiereszkolt alkotmány elvetésével. Ebben szemben állt Cohn-Bendittel, Joschka Fischerrel vagy Josef Schmiererrel, akik magukhoz akarták ragadni a zöldek mozgalmát, hogy ugyanolyan pártot csináljanak belőle, mint a többiek, amely beilleszkedhet egy kormánykoalícióba. Miután meghalt, és miután Petra Kelly és Gerd Bastian öngyilkosságot követett el, a zöldek készen álltak minden elferdülésre. A környezetvédelem eltűnt, és szabad lett a pálya az egyszeri hatalmi politika hívei számára.

(...)

Joschka Fischer engem egy olyan amerikai gengszterre emlékeztet, akit megbíztak volna a chicagói rendőrség vezetésével! Az 1970-es években még úgy látszott, hogy lesz Andreas Baader utóda a RAF (Vörös Hadsereg Frakció – a szerk. megj.) élén. Részt vett számos erőszakos akcióban Ignatz Bubis ingatlan-spekuláns (a Németországi Zsidótanács néhai vezetője – a szerk. megj.) és a rendőri apparátus ellen. Akkor egy bandavezér volt, bűnözői hajlammal, ügyes és ravasz, de teljesen műveletlen. Gyorsan karriert csinált a zöldeknél, kezdetben különböző marxista-leninista csoportok támogatásával, majd nagyon gyorsan kiderült róla, hogy idegen érdekeket szolgál. A médiumok ekkor garantálták a renométját. A történelemben egy gyalázatos külügyminiszterként fog fennmaradni, sőt a német érdekek árulójaként a diplomáciai történelemben.

Cohn-Bendit számomra egy talány marad. Először anarchistának mutatkozott, majd Gabriel fivérének tulajdonította a korábbi elveiért való felelősséget. Saját maga képtelen lévén az írásra, másokkal íratta meg az általa szignált könyveket, amint azt végül beismerte. Mindig kiváló volt a helyzetkomikumban, ami lehetővé tette számára, hogy széttűzza egyes ellenfeleit, kihasználva gyengeségeiket vagy ügyetlen nyilatkozataikat. De akárcsak Fischer esetében, nincs semmi tudás a beszédei mögött. Vannak hatalmas barátai, akik lehetővé tették számára, hogy fontos posztokat foglaljon el, amelyekből sohasem tudott igazán profitálni. Nehéz megérteni, hogy miként tudta végül elfoglalni a jelenlegi pozícióját (az EP zöldfrakciójának vezetője – a szerk. megj.).

(...)

A világ sokat változott. **Ma az európai népeket identitásukban fenyegeti a tömeges bevándorlás, amely egyszerre torzíja el a kultúrájukat, a nyelvüket és az állami érzéküket. A nemzetállami szuverenitást átruházták egy európai superállamra, amely potenciálisan diktatórikus szerkezet?**, mert nem ellen?rzi az Európai Parlament, és az észak-amerikai hatalomhoz köt?dik mind a NATO-n, mind pedig a biztonságra, az amerikai csapatok állomásoztatására és a rendkívüli törvényekre vonatkozó nyilvános vagy titkos szerz?déseken keresztül. Demokrácia csak nemzetállamban lehetséges. Minden, ami ezen túllép, feloldódik a földalatti politika névtelenségében és a katonai-ipari komplexum man?vereiben. **A német politikai elitek mindenekel?tt az amerikai és az izraeli érdekeket védelmezik. Az újraegyesítés ellenére a német népet gyarmati népként irányítják.** Az európai hader?nek másokért kell harcolniuk olyan hadm?veletekben, amelyekben nincs semmi keresnivalójuk. Az európai népeket ily módon az a veszély fenyegeti, hogy maguk is „történelem nélküli népekké”, „lerombolt népekké” válnak, amelyeket idegen nagyhatalmak manipulálnak. Én a magam részér?l, jobban, mint valaha, h? maradok a „nemzeti felszabadítás” eszméjéhez, és különösen meg vagyok gy?z?dve az ellenállás szükségességér?l. Nem annyira én változtam meg, mint inkább a politikai táj. Számos témát, amely valaha baloldali volt, ma a jobboldalon védelmeznek.

(...)

Németország újraegyesítése a Szovjetunió összeomlásának lett a következménye. Az ellenzék nem készült fel rá, és ez azt eredményezte, hogy az NSZK elfoglalta az egykori NDK-t, alkotmányos, gazdasági és politikai

szempontból is. Nem dolgoztak ki és nem fogadtattak el a néppel egy új alkotmány. Ily módon **a kelet-német lakosság ismét gyámság alá került, ugyanolyan címen, mint a nyugat-német**. Mivel az uralkodó rendszer a kapitalista rendszer, keleten megkezdődött az ipar leépítése, miközben az ingatlanvagyon spekulációra engedték át. Általánossá vált a munkanélküliség és a szegénység, miközben az úrgazdagok spontán módon átvették a nyugati életstílust. **A német nép politikai és társadalmi egységét, amely 1989-ben rövid ideig fennállt, mára lerombolták**. A keleti ifjúság elvándorol, a falvak kiürülnek, és egész régiók süllyednek a szegénységbe. Mindaz, amit Rudi Dutschke előre látott, így módon megerősítést nyert. Ahhoz, hogy másként legyen, egy radikális ellenzék kellett volna mind nyugaton, mind keleten. **A szociáldemokraták és a zöldek azonban imperialista-barát álláspontra helyezkedtek. Németország gyarmati státuszát paradox módon az újraegyesítés teljesítette be.**

(...)

A „fasizmus” sohasem létezett Németországban. A Kommunista Internacionálé VII. Világkongresszusán Dimitrov használta ezt a kifejezést, hogy elkerülhető legyen a nemzetiszocializmus és szovjet szocializmus összehasonlítása. A Szovjetunióban akkoriban épült ki egy teljes terrorrendszer, amely parasztok, munkások, polgárok, tiszték és katonák millióinak a kiirtásában végződött. A kényszermunka alkotta a tervezettség alapját. A nemzetiszocializmus sokkal jobb eredményeket ért el a termelés és a planifikáció terén, de úgyszintén a terrorhoz, a titkosrendőrséghez, a polgárháborúhoz és a koncentrációs táborokhoz kötődött. Dimitrov nem akarta, hogy párhuzamot lehessen vonni a kettő közé, ezért átalakította a „fasizmust” egyfajta elvont szörnyességgé, az abszolút „rossz” és az ellenség alakjává, amelynek nem felelt meg semmiféle valóság. Egy ilyen eljárással ugyanúgy felfedezhették a „fasizmust” a szociáldemokratáknál, a katonai diktatúrákban, a klerikális és reakciós körökben, a „plutokratáknál”, sőt még egyes baloldali radikálisoknál is. **A sztálinizmus politikai vallásában a „fasizmus” volt az ördög képzete, és ma is az marad az „antifasiszták” diskurzusában, akiket ma az állam, a pártok, az intézmények és a gyárosok pénzelnék. Ez egy olyan milió, amelyben nemcsak a konzervatívokat, a reakciósokat vagy a rasszistákat denunciólják, hanem szembeszállnak minden szabad szóval, minden kritikai intelligenciával, hogy azokat védjék, akik a hatalmon vannak, és hogy elhallgattassanak minden nonkonformista véleményt. Az ilyen „antifasizmus” egyedüli funkciója a növekvő diktatúra legitimálása, abból a célból, hogy ellenőrzés alatt tartsák az amorf tömeget, amelyet állandóan újra kell nevelni. Egyszerre építve a butaságra és az agresszivitásra, az „antifasiszták” elterelik a figyelmet a jelenlegi valós problémákról: az új háborúkról, a társadalmi nyugtalanságról, a szegénységről, az élőködő társadalmi rétegek egoizmusáról. Igyekeznek megakadályozni a német népet, hogy önmagától és önmagáról gondolkodjon, és hogy tudatára ébredjen a „nemzeti felszabadítás” szükségességének. Így az imperializmus játékát játsszák, hasznot húzva a politikai élet médiatikus megrendezéséből.**

(...)

Alain de Benoist - Fordította: Gazdag István

(Éléments, 2009. április-június)

www.antidogma.hu

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magymenedek.com

Ajánló